

Книга Даниїла — номер шістдесят один

Розкриття пророчого гобелена: розуміння видінь Даниїла, звіту та часу запечатання в останні дні

Jeff Pippenger

2024-01-25

Гавриїл прийшов до Даниїла в дев'ятому розділі, щоб дати йому знання та розуміння двох видінь, які були показані у восьмому розділі.

І він дав мені знати, і говорив зі мною, та сказав: О Даниїле, тепер я вийшов, щоб дати тобі знання й розуміння. На початку твоїх благань вийшло повеління, і я прийшов, щоб показати тобі, бо ти вельми улюблений; тому зрозумій слово і розваж видіння. Даниїл 9:22, 23.

Щоб Даниїл мав потрібне йому «розуміння», Гавриїл сказав йому зрозуміти і «слово», і «видіння». «Словом» було видіння пограння святині та війська, а «видінням» було видіння явлення 22 жовтня 1844 року. Сестра Вайт також підкреслює ці два видіння, коли повідомляє, що Даниїл намагався зрозуміти взаємозв'язок між сімдесятирічним полонем і двома тисячами трьохстами роками. Сімдесят років — це те, що Гавриїл позначив як «слово», а «видінням» були дві тисячі триста років. Даниїл представляє «мудрих» останніх днів, коли Гавриїл подає тлумачення двох тисяч трьохсот років. «Мудрі» розпізнають і «слово», і «видіння» в тлумаченні Гавриїла; безбожні не розуміють. Міллеріти розуміли «слово» й «видіння», але лише частково.

Період випробування тривалістю чотириста дев'яносто років ґрунтувався на чотирьохстах дев'яноста роках бунту проти заповіді «сім разів», представленого в книзі Левіт, розділи двадцять п'ять і двадцять шість. Сімдесятирічний полон становив суму всіх тих років, упродовж яких землі не давали відпочити.

Тиждень, протягом якого Христос підтвердив заповіт із багатьма, був ілюстрацією суперечки щодо його заповіді, яка представлена двома періодами по 1260 днів. Той пророчий тиждень був поділений хрестом, який символізує Божу печатку.

"Що таке печатка живого Бога, яка ставиться на чолах Його народу? Це знак, який ангели, але не людські очі, можуть прочитати; адже ангел-губитель повинен бачити цей знак викуплення. Проникливий розум побачив знак хреста Голгофи в усиновлених Господом синах і дочках. Гріх переступу Божого закону знято. Вони зодягнені у весільні шати і слухняні та вірні всім Божим заповідям." Manuscript Releases, том 21, 52.

Той тиждень був прообразом двох періодів по тисячі двохсот шістдесяти років, розділених недільним законом 538 року (знак звіра), упродовж яких спершу язичництво, а потім папство попирали святиню та військо. Протягом тисячі двохсот шістдесяти днів Христос давав Своє свідчення, а потім ще протягом тисячі двохсот шістдесяти днів Христос давав те саме свідчення через Своїх учнів. Протягом тисячі двохсот шістдесяти років Сатана давав

своє свідчення через язичництво, а потім ще протягом тисячі двохсот шістдесяти років Сатана давав своє свідчення через папство.

Заповіт, який через непослух давнього Ізраїлю став Божою «суперечкою», — це заповіт, описаний у двадцять п'ятому розділі книги Левіт, де визначено відпочинок землі та ювілей, який мав святкуватися кожного сорок дев'ятого року.

І Господь промовив до Мойсея на горі Сінай, кажучи: Промов до синів Ізраїлевих і скажи їм: Коли ви ввійдете до землі, яку Я даю вам, тоді земля святкуватиме суботу для Господа. Шість років засівай своє поле, і шість років обрізуй свій виноградник та збирай його плоди; а сьомого року буде землі субота відпочинку, субота для Господа: не будеш сіяти свого поля і не будеш обрізувати свого виноградника. Того, що само виросте з твого жнива, не жни, і винограду з твоєї необрізаної лози не збирай, бо це рік відпочинку для землі. І субота землі буде вам за їжу: тобі, і твоєму рабові, і твоїй служниці, і твоєму наймитові, і чужинцеві, що перебуває з тобою, і для твоєї худоби, і для звірів, що в твоїй землі, — весь її урожай буде їжею. І відлічиш собі сім суботніх років, сім разів по сім років; і час семи суботніх років буде тобі сорок дев'ять років. Тоді даси засурмити в ювілейну сурму десятого дня сьомого місяця; у День Очищення засурмите сурмою по всій вашій землі. І освятите п'ятдесятий рік і проголосите свободу по всій землі всім її мешканцям: це буде для вас ювілей; і повернеться кожен до свого володіння, і повернеться кожен до своєї родини. Ювілеєм буде для вас той п'ятдесятий рік: не сійте, не жніть того, що само виросте в ньому, і не збирайте в ньому винограду з вашої необрізаної лози. Бо це ювілей; він буде для вас святим: їстимете його врожай просто з поля. У році цього ювілею повернеться кожен до свого володіння. Левіт 25:1–13.

Перший період пророцтва про дві тисячі триста років, як і тиждень, коли Христос підтвердив завіт, а також чотириста дев'яносто років, безпосередньо пов'язаний із «сімома разами» з книги Левіт, розділи двадцять п'ять і двадцять шість.

Отже, знай і зрозумій, що від видання наказу відновити й збудувати Єрусалим до Месії, Князя, буде сім тижнів і шістдесят два тижні: вулиця буде відбудована, і мур — навіть у скрутні часи. Даниїла 9:2.

Шістдесят дев'ять тижнів, починаючи з 457 року до н. е., ведуть до хрещення Христа і до початку того тижня, в який він підтвердив завіт, що був завітом Божої «суперечки». Але був тиждень тижнів (сорок дев'ять років), який було відокремлено від шістдесяти дев'яти тижнів фразою «сім тижнів і шістдесят два тижні». Починаючи з 457 року до н. е., мало бути сорок дев'ять років — явна відсилка до завіту в двадцять п'ятому розділі книги Левіт і до ювілейного святкування. Ті сорок дев'ять років були не лише символом ювілейних циклів, а й П'ятидесятниці, яка є п'ятдесятим днем, що настає після сорока дев'яти днів свята тижнів.

Перші сорок дев'ять років із двох тисяч трьохсот років, чотириста дев'яносто років і тиждень, коли завіт було підтверджено, — усі безпосередньо пов'язані з двома тисячами п'ятьмастами двадцятьма роками, що в двадцять шостому розділі книги Левіт представлені як «сім разів». Кожен елемент пророцтва про дві тисячі триста років безпосередньо

пов'язаний із «сімома разами», які адвентизм відклав убік і відкинув у 1863 році. «Сім разів» є символом ювілейного завіту, і з цієї причини слід також зазначити, що коли двадцять другого жовтня 1844 року закінчилися дві тисячі триста років, то того самого дня закінчилися й дві тисячі п'ятсот двадцять років, бо Мойсей записав у двадцять п'ятому розділі книги Левит:

І відлічиш собі сім суботніх років, сім раз по сім років; і час семи суботніх років буде для тебе сорок і дев'ять років. Тоді на десятий день сьомого місяця накажеш сурмі ювілею засурмити; у день очищення дасте сурмі лунати по всій вашій землі. Левит 25:8, 9.

Кожен пророчий період у межах двох тисяч трьохсот років безпосередньо пов'язаний із «сім разів» Левита 26, включно з днем, коли обидва пророчі періоди завершилися. Перші сорок дев'ять років окреслювали працю з відбудови та відновлення Єрусалима, яка мала завершитися, коли Божий народ виходив із Вавилону. Храм було завершено до третього указу, так само міллеритський храм було завершено до приходу третього ангела. Проте після 457 р. до н. е. «вулицю» ще потрібно було «знову збудувати, і мур, навіть у скрутні часи». Як Альфа й Омега, Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком, і після 22 жовтня 1844 року міллерити мали завершити «вулицю» «і мур», «у скрутні часи».

Сестра Вайт визначає буквальну стіну захисту навколо Єрусалима символом Божого закону, і відразу після 22 жовтня 1844 року вірні були введені до небесного святилища та визнали Божий закон (стіну). Щоб визнати Божий закон, включно із суботою, Міллеріти були повернуті до завіту стародавнього Ізраїлю. Відновлення буквальної «вулиці» — це відновлення, духовно звершене, коли Міллеріти повернулися до «стародавніх стежок» Єремії. «Скрутні часи», які мали супроводжувати період встановлення стіни та вулиці, мали настати після 1844 року, а Громадянська війна, що тоді наближалася і невдовзі розпочалася, представляла ті скрутні часи.

Якби вони були вірними, то дійшли б до символічного п'ятдесятого року ювілею (коли рабів відпускають на волю), що також мав свій відповідник у п'ятдесятому дні П'ятдесятниці (коли звістка про визволення поширюється по всьому світу). Але після 1844 року більшість виступила проти світла про суботу, а в 1863 році вони також відкинули вістку Мойсея («сім разів»), яку було передано їм Іллею (Вільямом Міллером). Іншими словами, вони відвернулися від «вулиці» (стародавніх стежок), які мали відновити й ходити ними.

Ісус завжди ілюструє кінець початком, і коли в останні дні повториться притча про десять дів, справа відбудови Єрусалима знову має бути звершена. «Вулиця і стіна» будуть збудовані в «скрутні часи». Ми зараз входимо в ті скрутні часи. 22 жовтня 1844 року є прообразом недільного закону, який незабаром настане, тож коли настане «година великого землетрусу» з одинадцятого розділу Об'явлення, вулиця і стіна будуть збудовані в скрутні часи. Тепер ми визначимо ті скрутні часи як «розгнівлення народів», спричинене ескалацією ісламських воєнних дій.

Пояснюючи те, що раніше було написано щодо «часу скорботи», вона дала пояснення, яке записано в книзі «Early Writings».

1. На сторінці 33 наведено таке: «Я бачив, що свята субота є і буде роздільною стіною між істинним Божим Ізраїлем та невіруючими; і що субота є великим питанням, яке має об'єднати серця дорогих Богові святих, які очікують. Я бачив, що в Бога є діти, які не бачать і не дотримуються суботи. Вони не відкинули світла щодо неї. І на початку часу скорботи ми сповнилися Святим Духом, коли виходили й повніше проголошували суботу.»

"Це видіння було дано у 1847 році, коли суботи дотримувалися лише дуже небагато братів-адвентистів, і з них лише небагато вважали, що її дотримання має достатню вагу, щоб провести межу між народом Божим і невіруючими. Тепер здійснення того видіння починає бути помітним. «Початок того часу скорботи», згаданий тут, не стосується часу, коли кари почнуть вилитися, а короткого періоду безпосередньо перед їхнім виливанням, коли Христос перебуває у святилищі. Тоді, коли діло спасіння завершуватиметься, на землю приходитиме лихо, і народи гніватимуться, але їх стримуватимуть так, щоб не перешкодити ділові третього ангела. У той час прийде «пізній дощ», або освіження від присутності Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих встояти в період, коли будуть вилиті сім останніх кар." Ранні твори, 85.

Є «короткий період часу», що передує закриттю часу випробування, коли «народи гніватимуться, однак їх стримуватимуть». Водночас приходить «пізній дощ». «Гнів народів» є символом, зазначеним в одинадцятому розділі Об'явлення.

І народи розгнівалися, і прийшов гнів Твій, і настав час мертвих, щоб вони були суджені, і щоб Ти дав нагороду рабам Твоїм, пророкам, і святим, і тим, що бояться Імені Твого, малим і великим; і щоб Ти погубив тих, хто нищить землю. Об'явлення 11:18.

Сестра Вайт коментує цей вірш.

Я побачив, що гнів народів, гнів Божий і час, щоб судити мертвих, були окремими й відмінними та йшли одна за одною; також що Михаїл ще не повстав і що час скорботи, якої ніколи не бувало, ще не розпочався. Тепер народи гніваються, але коли наш первосвященик завершить свою працю у святилищі, він повстане, зодягнеться в шати помсти, і тоді будуть вилиті сім останніх кар.

"Я бачила, що чотири ангели стримуватимуть чотири вітри, доки не завершиться служіння Ісуса у святилищі, а тоді прийдуть сім останніх кар." Ранні твори, 36.

«Розгнівання народів» відбувається безпосередньо перед закінченням часу випробування, бо за ним слідує «гнів Божий». «Гнів Божий» настає, коли закінчується час випробування, а «час судити мертвих» стосується суду, що відбувається протягом тисячоліття, і не стосується суду над мертвими, який розпочався 1844 року.

І я побачив ангела, що сховався із неба, маючи ключ від безодні та великий ланцюг у своїй руці. І він схопив дракона, того давнього змія, що є Диявол і Сатана, і скував його на тисячу років. І кинув його в безодню, і замкнув його, і наклав на нього печатку, щоб він більше не зводив народи, аж доки не сповниться тисяча років; а по тому він має бути відпущений на короткий час. І я побачив престоли, і сіли на них, і їм було дано судити; і я побачив душі тих, що були обезголовлені за свідчення Ісуса і за Слово Боже, і що не поклонялися ні звірові, ні його образіві, і не прийняли його знака на своїх чолах або на своїх руках; і вони ожили й царювали з Христом тисячу років. Об'явлення 20:1–4.

Суд, який «дано» святим, вказує на те, що вони судитимуть нечестивих під час тисячоліття, а не що їх самих судитимуть.

Протягом тисячі років між першим і другим воскресінням відбувається суд над нечестивими. Апостол Павло вказує на цей суд як на подію, що настає після Другого Пришестя. «Не судіть нічого передчасно, аж доки не прийде Господь, який і виведе на світло приховане в темряві та виявить наміри сердець». 1 Коринтян 4:5. Даниїл стверджує, що коли прийшов Стародавній дніми, «суд було дано святим Всевишнього». Даниїла 7:22. Тоді праведні царюють як царі та священники Богів. Іван в Об'явленні каже: «Я бачив престоли, і сіли на них, і їм дано було суд». «Вони будуть священниками Бога й Христа і царюватимуть із Ним тисячу років». Об'явлення 20:4, 6. Саме тоді, як передрік Павло, «святі судитимуть світ». 1 Коринтян 6:2. В єднанні з Христом вони судять нечестивих, зіставляючи їхні вчинки з книгою законів — Біблією, і вирішуючи кожна справу відповідно до діл, учинених у тілі. Тоді відмірюється міра покарання, яку мають зазнати нечестиві, згідно з їхніми ділами; і це записується проти їхніх імен у книзі смерті.

Сатана і злі ангели також будуть судимі Христом і Його народом. Каже Павло: «Хіба не знаєте, що ми будемо судити ангелів?» Вірш 3. А Юда заявляє, що «ангелів, які не зберегли свого первісного стану, але покинули власне житло, Він утримує у вічних кайданах у темряві до суду великого дня». Юда 6.

Наприкінці тисячі років відбудеться друге воскресіння. Тоді нечестиві воскреснуть із мертвих і з'являться перед Богом для виконання «написаного суду». Отже, одкровитель, описавши воскресіння праведних, говорить: «Решта з мертвих не ожили, аж доки не скінчилася тисяча років». Одкровення 20:5. А Ісаї каже про нечестивих: «Їх зберуть разом, як збирають в'язнів у яму, і замкнуть у в'язниці, і по багатьох днях їх відвідають». Ісаїя 24:22. Велика боротьба, 660, 661.

Отже, зрозуміло, що «розгнівання народів» стосується «буремних часів», які спіткають світ перед завершенням випробувального періоду, і що коли «народи розгнівані», їх водночас «стримують».

«Я бачив, що гнів народів, Божий гнів і час суду над мертвими були окремими й відмінними та йшли один за одним». Ранні твори, 36.

У той час, коли «народи розгнівані», починає йти пізній дощ.

У той час, коли діло спасіння завершується, на землю прийде скорбота, і народи будуть гніватися, але будуть стримані, щоб не перешкодити ділу третього ангела. Тоді прийде 'пізній дощ', або освіження від присутності Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих, щоб устояти в час, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

Настає момент, коли "народи розгнівалися", але водночас вони "стримувані". Тоді Христос встановлює Своє царство слави, бо Він встановлює Своє царство у час пізнього дощу.

Пізній дощ зійде на тих, хто чистий — тоді всі отримають його, як і раніше.

"Коли чотири ангели відпустять, Христос встановить Своє царство. Ніхто не отримує пізнього дощу, крім тих, хто роблять усе, що можуть." Спалдінг і Маган, 3.

Два попередні уривки з «Ранніх творів» зазначають, що коли народи розгнівані і водночас «стримані», чотири ангели стримують чотири вітри. Отже, розгнівання народів представлено як «чотири вітри». Вона також зауважила, що в той час, коли чотири ангели стримують розгнівані народи, настане пізній дощ. Період часу, що починається з приходом пізнього дощу, який також є часом, коли народи розгнівані, але стримані, триває доти, доки не постане Михаїл і не завершиться час випробування для людства. Той період є часом, коли можливість спасіння закривається, і тому представляє останнє служіння Христа у Святому Святих, яке визначається як період, коли Він або стирає гріхи людей, або їхні імена із судових книг. Той період, коли ангели утримують чотири вітри, є часом запечатування ста сорока чотирьох тисяч.

Іслам третього горя є силою, яка «розгніває народи», і третє горе настало 11 вересня 2001 року, але іслам одразу був «стриманий». «Східний вітер» є символом ісламу, і Ісаєя ототожнює «східний вітер» із «суворим вітром», який Бог «спиняє» (стримує). Війна ісламу неодноразово зображується як жінка, що народжує, бо це війна, що дедалі посилюється, яка почалася 11 вересня 2001 року, коли зійшов могутній ангел із вісімнадцятого розділу Об'явлення, що було позначено падінням великих будівель Нью-Йорка.

«Тепер надходить звістка, нібито мною було заявлено, що Нью-Йорк має бути змитий приливною хвилею? Такого мною ніколи не говорилося. Мною було сказано: дивлячись на величезні будівлі, що там зводяться, поверх за поверхом, "Які жахливі сцени відбудуться, коли Господь постане, щоб страшно потрясти землю! Тоді сповняться слова Об'явлення 18:1–3". Увесь вісімнадцятий розділ Об'явлення — це застереження про те, що гряде на землю. Але щодо того, що чекає на Нью-Йорк, особливого світла не маю; знаю лише, що одного дня великі будівлі там буде повалено перевертанням і перекиданням Божої сили. Зі світла, даного мені, знаю, що у світі — руйнування. Одне слово від Господа, один дотик Його могутньої сили — і ці масивні споруди впадуть. Відбудуться сцени, жахливість яких ми не можемо уявити». Review and Herald, 5 липня 1906 р.

На схемах 1843 і 1850 років іслам представлений як «бойові коні». У дев'ятому розділі Об'явлення, де викладено про іслам першого й другого «горя», характер ісламу

визначається за іменем царя ісламу.

І мали над собою царя — ангела безодні; ім'я йому єврейською мовою Авадон, а грецькою мовою має ім'я Аполліон. Об'явлення 9:11.

Вірш, а саме розділ ДЕВ'ЯТИЙ, вірш ОДИНАДЦЯТИЙ, пророче вказує на те, що, чи то у Старому Завіті (єврейською), чи в Новому Завіті (грецькою), характер ісламу — це Авадон або Аполліон. Обидва імені означають «знищення і смерть».

«Ангели стримують чотири вітри, представлені у вигляді розлученого коня, що намагається вирватися на волю й помчати по всій землі, несучи на своєму шляху руйнування й смерть.» Manuscript Releases, том 20, 217.

Чотири вітри — це розгніваний кінь біблійного пророцтва, який намагається вирватися на волю. Однією з пророчих ознак цього розгніваного коня є те, що його стримують, але він прагне вирватися і принести «руйнування та смерть» на всю землю.

Ми продовжимо розглядати ці питання у наступній статті.

О, якби народ Божий усвідомлював близьке знищення тисяч міст, нині майже відданих ідолопоклонству! Але багато з тих, хто мав би проголошувати істину, звинувачують і засуджують своїх братів. Коли перетворювальна сила Божа зійде на уми, відбудеться рішуча зміна. Люди не матимуть схильності критикувати і руйнувати. Вони не займатимуть позиції, яка перешкоджає світлу світити світові. Їхня критика, їхні звинувачення, припиняться. Сили ворога збираються до бою. Попереду суворі битви. Тримайтеся разом, мої брати і сестри, тримайтеся разом. Єднайтеся з Христом. 'Не кажіть: Змова, . . . і їхнього страху не бійтеся і не лякайтеся. Освячайте самого Господа Саваофа; і нехай Він буде вашим страхом, і нехай Він буде вашим трепетом. І Він буде святилищем; але каменем спотикання і скелею спокуси для обох домів Ізраїля, пасткою і сіттю для жителів Єрусалима. І багато хто з них спіткнеться, і впаде, і розіб'ється, і потрапить у сіті, і буде схоплений.'

Світ — театр. Актори, його мешканці, готуються зіграти свою роль в останній великій драмі. Про Бога забувають. Серед великих мас людства немає єдності, хіба що люди об'єднуються, щоб здійснити свої егоїстичні наміри. Бог спостерігає. Його наміри щодо бунтівних підданих здійсняться. Світ не відданий у руки людей, хоча Бог дозволяє стихіям смути й безладдя панувати певний час. Діє сила знизу, щоб наблизити останні великі сцени драми — Сатана приходиться як Христос і діє з усією оманю неправди в тих, хто об'єднується в таємні товариства. Ті, хто піддаються пристрасті до об'єднання, здійснюють задуми ворога. За причиною настане наслідок.

Беззаконня майже досягло своєї межі. Сум'яття охопило світ, і великий жах незабаром прийде на людей. Кінець уже дуже близько. Ми, які знаємо істину, повинні готуватися до того, що незабаром вразить світ як приголомшлива несподіванка. Review and Herald, 10 вересня 1903 р.